

1957-ஆம் ஆண்டிற்கு முந்தைய மலேசியத் தமிழ்க்கல்வி வளர்ச்சி

The Development of Tamil Education in Malaysia Before 1957

ஹரிஹரன் தியாகராஜா / Haariharan S Thiagarajah¹
மோகன தாஸ் இராமசாமி / Mohana Dass Ramasamy²

Abstract

This qualitative historical study examines Tamil educational development in colonial Malaya prior to independence, employing Historical Interpretation theory and document analysis from the University Malaya Main Library and National Archives sources. The research reveals the colonial government's systematic neglect of Tamil education from 1870 onwards, with British authorities establishing Tamil schools primarily to secure plantation labor rather than advance educational outcomes.

The colonial administration's utilitarian approach reflected broader imperial priorities that subordinated indigenous educational needs to economic interests. Tamil schools functioned as instruments of labor reproduction, maintaining stable workforce populations in rubber and palm oil plantations rather than providing comprehensive educational opportunities. Post-World War II developments marked a significant shift in educational dynamics. While British administrative reforms introduced marginal improvements, grassroots community initiatives emerged as the primary catalyst for educational advancement. Parents and youth organizations mobilized independently to elevate Tamil school standards, demonstrating remarkable agency despite colonial constraints. This community-driven educational development highlights the resilience of Tamil communities in Malaya, who transformed inadequate colonial provisions into meaningful educational opportunities through collective effort. The study underscores how marginalized communities navigated colonial educational policies, ultimately creating sustainable educational frameworks that transcended imperial limitations and laid foundations for post-independence Tamil education in Malaysia.

Date of submission: 2025-06-02
Date of acceptance: 2025-06-20
Date of Publication: 2025-07-23
Corresponding author's Name:
Mohana Dass Ramasamy
Email: rmohana_dass@um.edu.my

Keywords: Pre-independence education system, Tamil School, Tamil education, Colonial education system

¹The Author, is an Undergraduate Student in the Department of Indian Studies, University Malaya, Kuala Lumpur, 22003757@siswa.um.edu.my

²The Author, is an Associate Professor in the Department of Indian Studies, University Malaya, Kuala Lumpur, rmohana_dass@um.edu.my

முன்னுரை

கல்வி என்பது பள்ளி அல்லது கல்லூரிகளில் கற்றல் கற்பித்தல் அல்லது செயல்முறைகளின் வாயிலாகப் பெறப்படுகின்ற அறிவு என்று கேம்பிரிஜ் அகராதி குறிப்பிடுகின்றது. (Cambridge University Press, n.d.) அவ்வகையில், மலேசியாவைப் பொறுத்தமட்டில் தொடக்கக் காலத்தில் முறைசாராக் கல்வி இங்கு வாழ்ந்த மக்களுக்கு அடிப்படைக் கல்வி முறையாக இருந்து வந்துள்ளது என்றும், அது பிற்காலத்தில் முறைசார் கல்வியாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு இருக்கிறது என்றும் சிவலிங்கம் (2020) குறிப்பிடுகின்றார்.

முறைசாராக் கல்வி முறையில் முதன்முதலில் நாட்டில் திண்ணைப் பள்ளிகள் என்றழைக்கப்படும் சமயப் பள்ளிகளில் வழங்கப்பட்டுள்ளது. இப்பள்ளிகள் சமயப் போதனைகளுடன் சேர்த்து, வாழ்க்கைக்குத் தேவைப்படுகின்ற அடிப்படைத் திறன்களைப் போதிக்கும் இடமாக இருந்துள்ளன. தொடக்கத்தில் இஸ்லாமியச் சமயம் மக்கள் மத்தியிலும் அரசர்கள் மத்தியிலும் கோலோச்சியதால் இஸ்லாமிய சமயம், திண்ணைப் பள்ளிகள் வழி போதிக்கப்பட்டிருந்தது என அறிய முடிகின்றது (Segawa, 2019).

போர்த்துகீசியர்களைத் தொடர்ந்து, டச்சுக்காரர்களும் அவர்களைத் தொடர்ந்து ஆங்கிலேயர்கள் மலாயாவை முழுமையாகத் தங்களின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ்க்கொண்டு வந்த பிறகு, தங்களின் பொருளாதாரத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்துகொள்வதற்காக இந்நிலத்தை இரப்பர், செம்பனை, கரும்புத் தோட்டங்களாக மாற்றும் முயற்சியில் ஈடுபட்டனர். இந்நிலையில் இந்தத் தோட்டங்களில் பணிபுரிய இந்தியாவிலிருந்து தமிழர்களும் சீனாவிலிருந்து சீனர்களும் அழைத்து வரப்பட்டனர். (ஜானகிராமன் மாணிக்கம். 2013) இவர்கள் இத்தோட்டங்களில் தொடர்ந்து பணிபுரியவும், அவர்களின் தேவைகளைப் பூர்த்திசெய்யும் வண்ணமும் சில ஏற்பாடுகளை ஆங்கில அரசு செய்தது. அந்த வகையில் தொழிலாளர்களின் குழந்தைகள் பயில மலாயாவில் மொழிவாரியான பள்ளிகள் திறக்கப்பட்டன. அப்போது, இந்திய

தொழிலாளர்களின் குழந்தைகளுக்காக தமிழ்ப்பள்ளிகள் திறக்கப்பட்டன. இப்பள்ளிகள் பின்னர் நாடு சுதந்திரம் அடைந்த பின்னரும் தொடர்ந்து நிலைநிறுத்தப்பட்டது. இப்பள்ளிகள் மிகத் தொடக்கக் காலம் தொடங்கி அடைந்த வளர்ச்சியில் பல்வேறு தரப்பினரின் பங்கு மிக முக்கியமானதாக திகழ்கின்றது.

ஆய்வு நோக்கம்

இந்த ஆய்வின் நோக்கங்கள் பின்வருமாறு அமைகின்றன. அவையாவன:-

- 1) 1957-ஆம் ஆண்டிற்கு முந்தைய காலத்தில் மலாயாவில் தமிழ்க்கல்வியின் நிலையை அடையாளம் காணுதல்
- 2) நாட்டில் தமிழ்க்கல்வியின் வளர்ச்சிக்கான காரணங்களைக் கண்டறிந்து விளக்குதலும்.

ஆய்வு முக்கியத்துவம்

நாட்டில் தமிழ்க்கல்வியானது 225 ஆண்டுகளைக் கடந்து நிலைத்திருக்கின்றது என அரசு ஆவணங்களின் அடிப்படையில் அறிய முடிகின்றது. ஏறத்தாழ 225 ஆண்டுகள் இந்த நாட்டில் தமிழ்க்கல்வி நிலைத்து இருப்பதற்கும், தொடர்ச்சியான வளர்ச்சியைப் பதிவு செய்வதற்கும் எதிர்கொண்ட சவால்களையும் சிக்கல்களையும் இவ்வாய்வின் வழி கண்டறிய முயற்சிக்கப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக, சுதந்திரத்திற்கு முன்னர் நாட்டில் தமிழ்ப்பள்ளிகள் நிலைத்து இருப்பதற்கு தனிநபர்கள் எதிர்கொண்ட சவால்களையும் சிக்கல்களையும் ஆராய்வது முக்கியமானதாகும். சுதந்திரத்திற்கு முந்தைய ஆண்டுகளில் நாட்டில் தமிழ்க்கல்வி அடைந்த வளர்ச்சியினையும் அதனைத் தற்காக்க எதிர்கொண்ட சவால்களையும் சிக்கல்களையும் முழுமையாகக் கண்டறிவதன் மூலம் தமிழர்கள் மத்தியில், இந்தப் பள்ளிகளின் வரலாறு மற்றும் தமிழ்க்கல்வியின் வளர்ச்சி முழுமையாக அறிய வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது.

முந்தைய ஆய்வு

இந்நாட்டின் கல்வி துறை அடைந்துள்ள வளர்ச்சியையும் அதன் நிலையையும் விளக்கும் வண்ணம் பல புத்தகங்களும், சில ஆய்விதழ்களும் எழுதப்பட்டுள்ளன. இந்த முந்தைய ஆய்வுகளின்

வழி, மலாயாவில் சுதந்திரத்திற்கு முந்தைய கல்வி வளர்ச்சியினை நான்கு பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரித்துப் பார்க்க முடிகின்றது. முதலாவது, 1511-1786-ஆம் ஆண்டுக்கு உட்பட்ட காலனித்துவக் காலத்திற்கு முந்தையக் கல்வி முறையாகும். அடுத்து, 1786-1941-ஆம் ஆண்டில் காலனித்துவக் காலத்தில் நாட்டில் இருந்த கல்வி முறையாகும். தொடர்ந்து 1941-1945 -ஆம் ஆண்டுகளில் ஜப்பானியர் ஆட்சிக் காலத்தில் நாட்டில் இருந்த கல்வி முறையாகும். இறுதியாக 1946-1957 -ஆம் ஆண்டில் இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிந்தைய நாட்டின் கல்வி முறையாகும். இந்த நான்கு காலக்கட்டங்களிலும், நாட்டின் கல்வித்துறையில் மிகப் பெரும் தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தக்கூடிய மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துள்ளது (Zamri Mahamod & Anita Abdul Rahman, 2020). குறிப்பாக, இரண்டாம் உலகப் போரின் போது ஜப்பானியர்கள் மலாயாவைக் கைப்பற்றிய பின்னர் புதியதொரு கல்வித்திட்டத்தை வரைந்து அமல்படுத்தினர். இத்திட்டத்தின் வாயிலாக மலாயா மக்களிடம் இருந்த ஆங்கிலேயர்களின் சிந்தனையை முழுவதுமாக மறைத்திட எண்ணினர். தமிழ்ப்பள்ளிகளைப் பொருத்தமட்டில் அவை செயல்பட அனுமதி அளித்தாலும் பொரும்பாலான இந்திய ஆண்கள் ஜப்பானியர்களின் மேம்பாட்டுத் திட்டங்களில் ஈடுபடுத்தப்பட்டதன் விளைவாக அதிகமான தமிழ்ப்பள்ளி மாணவர்கள் கல்வியை நிறுத்திவிட்டு, குடும்பத்திற்காக உழைக்க நேர்ந்தது. (Thilagavathy Kalimuthu, 2006)

இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிந்தைய நாட்டின் கல்வி முறையின் முக்கிய நோக்கமானது, நாட்டில் இருக்கின்ற மலாய்க்காரர்கள் சீனர்கள் மற்றும் இந்தியர்களை ஒற்றுமைப்படுத்துவதைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்தது. இரண்டாம் உலகப் போருக்கு முந்தைய காலகட்டத்தில் நாட்டில் இருந்த கல்வி முறையின் முதன்மைக் குறையாக கருதப்பட்டது இதுவே. மொழிவாரியாகப் பிரிக்கப்பட்ட பள்ளிகளில் மாணவர்கள் அவர்கள் தம் சொந்த இனத்தினரோடே கல்வி பயின்றதால் நாட்டில் ஒற்றுமை வளரவில்லை என்ற குற்றச்சாட்டு, பெருமளவில் இருந்தது. நாட்டின் கல்வி

முறையினை மறுபரிசீலனை செய்வதற்காக சில கல்வி ஆலோசனை மன்றங்கள் அமைத்து, கருத்துகள் கேட்கப்பட்டன. (Francis & Ea, 1971) இவையாவும் சுதந்திரத்திற்கு முந்தைய மலாயாவில் கல்வி முறையானது முழுமையாக ஆங்கிலேய அரசின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருந்தது என்பதையும், முறையான கல்வித் திட்டமிடல் இல்லாமல் ஆங்கிலேய அரசு மலாயாவில் பள்ளிகளை நடத்தி வந்துள்ளதையும் ஓரலவு அறிய முடிகின்றது. (Abdullah Sani and Kumar, 1990) இந்த ஆய்வுகள் யாவும் மலாயாவின் கல்வி வளர்ச்சியைப் பற்றிப் பொதுவாகப் பேசுகின்றனவே தவிர தமிழ்க்கல்வியின் வரலாற்றினைக் குறித்து, குறிப்பிட்ட ஆழ்நிலை ஆய்வுகள் இல்லாத சூழலில், சுதந்திரத்திற்கு முந்தைய கால தமிழ்க்கல்வியின் வளர்ச்சியை ஆராய வேண்டிய தேவை உள்ளது.

ஆய்வு நெறிமுறை

1957-ஆம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நாட்டின் தமிழ்க்கல்வி வளர்ச்சி என்ற தலைப்பிலான இவ்வாய்வு பண்புசார் முறையில் மேற்கொள்ளப்பட்டது. இந்த ஆய்விற்கு ஆவண பகுப்பாய்வு மற்றும் நூலக ஆய்வு அணுகுமுறைகளைப் பின்பற்றித் தரவுகள் சேகரிக்கப்பட்டன. ஆய்விற்கான தரவுகள் மலாயாப் பல்கலைக்கழக நூலகத்திலிருந்தும், தேசிய பழஞ்சுவடிக் காப்பகத்திலிருந்தும் பெறப்பட்டன. இந்த ஆய்வானது, வரலாற்றியல் ஆய்வாக மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. இந்த ஆய்வு வரலாற்றியல் விளக்கம் (Historical Interpretation) என்ற கோட்பாட்டினை மையமாகக் கொண்டு மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. இந்தக் கோட்பாடு கடந்த கால நிகழ்வுகளின் சிறப்பம்சத்தையும் அதன் விளைவுகளையும் வழியுறுத்திச் சொல்வதில் முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றது. (Goldstein, 1975) ஏறத்தாழ 1980-ஆம் ஆண்டிற்கு முன் தமிழ்க்கல்வி வளர்ச்சிக்கு நடந்த நிகழ்வுகளை ஆராய்ந்து, அதனால் ஏற்பட்ட விளைவுகளையும் தாக்கத்தினையும் அறிய இந்தக் கோட்பாடு பெரிதும் உதவும்.

கண்டுபிடிப்புகள்

ஆங்கிலேயர்கள் மலாயாவைக் கைப்பற்றியதன் முக்கியக் காரணம் அவர்களது

பொருளாதாரத் தேவையை இந்நாட்டு வளங்களைக் கொண்டு பூர்த்திச் செய்து கொள்வதாகும். இந்த இயற்கை வளங்களைப் பயன்பாட்டு நிலைக்குக் கொண்டு வருவதற்கு மலாயாவில் வேலைசெய்ய அதிகப்படியான கூலிகள் தேவைப்பட்டனர். இதன் காரணத்தினால் இந்தியாவிலிருந்தும், சீனாவிலிருந்தும் மலாயாவிற்கு மக்கள் ஒப்பந்தக் கூலிகளாகவும் பின்னர், கங்காணி முறையின் அடிப்படையிலும் அழைத்து வரப்பட்டனர். இப்படி அழைத்து வரப்பட்ட இந்தியர்களின் தேவைகளுள் ஒன்றாகத் தமிழ்க்கல்வி திகழ்ந்ததால் அதனை ஆங்கிலேய அரசு மலாயாவில் ஏற்படுத்திக் கொடுத்திருப்பதைக் காண முடிகின்றது.

மலாயாவைக் கைப்பற்ற தொடங்கிய காலத்தில் ஆங்கிலேய அரசிடம் மலாயாவில் இருக்கும் அனைத்து இனத்தினருக்கும் ஏற்ற வகையில் அமைந்த கல்வித் திட்டம் இல்லை. குறிப்பாக, ஆங்கில அரசிடம் இரண்டாம் உலகப் போருக்கு முந்தைய காலம் வரை தெளிவான மற்றும் திட்டவட்டமான கல்விக் கொள்கை இருந்ததில்லை. (Tan & Darit 2015) எனினும், 1870-ஆம் ஆண்டுகள் வரை ஆங்கிலேய அரசு, ஆங்கில மொழி கல்வியைக் குறித்தே கவனம் செலுத்தி வந்த நிலையைக் காண முடிகின்றது. இதுவும் ஆங்கிலேய அரசின் வர்த்தக மற்றும் அரசுப் பணிகளைக் கவனிப்பதற்கான ஆட்களைச் சேர்ப்பதற்கான முயற்சியே ஆகும். (Arthur Mayhew. 1938)

மலாயாவில் தொடுவாய் பகுதிகளில் திறக்கப்பட்டத் தமிழ்ப்பள்ளிகள் தொடக்கத்தில் ஆங்கிலோ-இந்தியப் பள்ளிகள் (Anglo-Indian Schools) என்று அழைக்கப்படும் பள்ளிகளே திறக்கப்பட்டன. இவை ஆங்கிலப் பள்ளியில் தமிழ் மொழிப் பாடத்தைப் போதிக்கும் ஒரு வகை பள்ளிகளாகும். இந்த வகைப் பள்ளிகளே மலாயாவில் தோன்றிய முதல் வகையிலான பள்ளிக்கூடங்கள் ஆகும். (Ampalavanar Rajeswary. 1969) நாட்டில் முழுமையான தமிழ்ப்பள்ளிகள் தொடக்கத்தில் கரும்புத் தோட்டங்கள், பின்னர் இரப்பர் தோட்டங்களின் அறிமுகத்திற்குப் பின்னரே தோன்றுகின்றது.

Hence, Indian vernacular education only emerged with the establishment of estate schools in Province Wellesley and Perak in the 1880s. These schools were managed by Christian missionaries. Indian Indentured immigration to the sugar estates of North Malaya had increased considerably since 1884. Schools were necessary to attract new labour and to retain the children of labourers, who represented a potential source of labour.

(Ampalavanar Rajeswary, 1969)

இந்நிலையில் இந்தியர்களின் குழந்தைகளுக்கான பள்ளிகளை அத்தோட்டங்களில் திறப்பதன் மூலம் அவர்கள் அனைவரும் நீண்ட நாட்கள் அந்தத் தோட்டங்களிலே தங்குவது மட்டுமன்றி, அப்பள்ளியில் பயின்ற குழந்தைகளும் ஆங்கிலேய அரசின் எதிர்காலத் தோட்ட தொழிலாளர்களாக உருவாகும் சூழலும் ஏற்படும் என்ற எண்ணத்தில் மட்டுமே ஆங்கிலேய அரசு தொடக்கத்தில் தமிழ்ப்பள்ளிகளைக் கரும்புத்தோட்டங்களில் நிறுவின.

1880-ஆம் ஆண்டுகளில் மலாயாவில் அரசுத் தமிழ்ப்பள்ளிகளையும், அரசாங்க உதவி பெற்ற தமிழ்ப்பள்ளிகளையும் ஆங்கில அரசு திறப்பதில் தமிழர்களுக்கு எந்த மாற்று கருத்தும் இருந்ததில்லை. இதன் காரணத்தினால் ஆங்கில அரசும், கிருஸ்துவச் சமய இயக்கங்களும் சிங்கப்பூர், மலாக்கா, பினாங்கு மாநிலங்களில் தமிழ்ப்பள்ளிகளைத் திறந்தனர். இருந்த போதிலும், இப்பள்ளிகளில் ஏற்பட்ட மிகப் பெரிய சிக்கல், இந்திய மாணவரின் வருகையில் ஏற்பட்ட சரிவுவாகும்.

But owing to poor attendance, none of them lasted long. Moreover, unlike the Malays, the Chinese in large numbers and the Tamils to a limited extent were taking advantage of the means of education provided in English in towns where they were generally concentrated, and the need for vernacular education for them did not seem so great as for the Malays. It was

therefore not surprising that the Government decided in 1876 not to support in future Chinese and Tamil schools, but only English and Malay schools, English being the language of the Government, and Malay, the vernacular of the country.

(Chelliah, 1947, p.79)

இதன் காரணத்தினால் ஆங்கில அரசுத் தமிழ் மற்றும் சீனப் பள்ளிகளுக்குத் தொடர்ந்து ஆதரவு வழங்குவதை நிறுத்திக் கொள்ளும் நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. மிகவும் குறைந்த நிலையில் மாணவர்களின் வருகை இப்பள்ளிகளில் பதிவுசெய்யப்பட்டதினால் இந்தியர்கள் மற்றும் சீனர்களுக்குத் தங்களது தாய்மொழிக் கல்வியின்மீது அதிக நாட்டமில்லை என்ற புரிதலுக்கு ஆங்கிலேய அரசு ஆளாகி, இந்தப் பள்ளிகளுக்கான ஆங்கிலேய அரசின் ஆதரவை நிறுத்திக் கொண்டது.

இதற்கிடையில், மலாயவின் குடியேறிகளான தமிழர்கள் மற்றும் சீனர்கள் பல மொழிக் குழுக்களைக் கொண்ட குழுவினராக திகழ்ந்த காரணத்தினால் இவர்களது தாய்மொழிக் கல்வியை மலாயாவில் விரிவுபடுத்துவது ஆங்கிலேய அரசிற்குச் சாத்தியமற்ற காரியமாக இருந்தது. இந்த நிலையானது மலாயவில் தமிழ் மற்றும் சீனப் பள்ளிகளைத் திறப்பதில்லை என்ற முடிவு அரசின் அதிகாரபூர்வ முடிவாக மாறக் காரணமாகியது (Chai Hon Chang. 1967).

இதற்கிடையில், ஆங்கில அரசு ஆங்கில பள்ளிகளுக்கு முக்கியக் கவனம் செலுத்தும் போக்கு அவர்களது நிர்வாகத் தேவைக்கான ஆட்களைச் சேர்க்கும் முயற்சியாகவும் அமைந்து விட்டது. இதற்கு மாறாக, தமிழ் மற்றும் சீன பள்ளிகளுக்கு ஆங்கில அரசு வேறு வகையான அணுகுமுறையைக் கையாண்டதைக் காண முடிகின்றது.

Chinese and Indian vernacular education presents a more difficult problem and is in a far less satisfactory condition. Recently, a proposal was made to exclude such education from official support on the grounds that English and Malay were the languages calculated to unite the

whole population, and ought to be the only recognised media. This was contrary to the general principle advocated by the Advisory Committee, that the early stages of instruction should be in the mother tongue of the pupil, and the proposal, which met with little local support, was withdrawn. There is no effective provision for the training of teachers either in Chinese or Tamil. The management of schools is left almost entirely to private agencies, and the present allotment of funds does not permit more than a small proportion to be brought within the aided system.

(Arthur Mayhew, 1938)

இந்தக் குறிப்புகளின் வாயிலாகத் தமிழ்க்கல்வியை மூடுகின்ற முயற்சியும், தமிழ் மற்றும் சீன பள்ளிகளுக்கு ஆங்கிலேய அரசு போதிய கவனம் வழங்காததையும் அறிய முடிகின்றது. மேலும், இது குறிப்பிட்ட ஒரு காலத்தில் நடைப்பெறாததையும், ஆங்கில ஆட்சியின் முழுவதிலும் இது போன்ற நிகழ்வுகளைக் காண முடிகின்றது. மேலும், ஆங்கில அரசு மலாயாவில் அமல்படுத்திய கல்விக் கொள்கையிலும் தொடர்ச்சியான நிலைப்பாட்டினையும் காண முடியவில்லை.

இதற்குப் பிந்தைய நிலையில், 1905-ஆம் ஆண்டுகள் தொடங்கி ஆங்கிலேய அரசு தனது போக்கில் சில மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தது. அவர்களது எதிர்காலச் சட்டங்களில், ஆங்கிலக் கல்வியைத் தவிர்த்த பிற கல்விகளுக்கும் சிறிது முக்கியத்துவம் தரத் தொடங்கினர். இதன் வழி மலாயாவில் தமிழ்ப்பள்ளிகளும் பயன் பெற்றன.

இதனைத் தொடர்ந்து, மலாயாவில் இந்திய நாட்டுத் தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கையைச் சீராக வைத்திருப்பதற்காக 1912-இல் தொழிலாளர் சட்ட வரையை (Labour Code) அறிமுகப்படுத்தியது. இதன் வழி, மலாயாவில் தமிழ்த் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகளுக்கு, ஒவ்வொரு தோட்டங்களிலும் தமிழ்ப்பள்ளியைத் திறப்பதற்கான அனுமதியைத் தோட்ட நிர்வாகிகளுக்கு ஆங்கில அரசு வழங்கியது.

இந்த நிலையில், மலாயாவில் வேலைசெய்யும் இந்திய மக்களின் நலனில் இந்திய அரசு கவனம் செலுத்தியது. இந்திய அரசு தொடர்ச்சியாக இந்திய மக்களின் நிலையை மலாயா அரசிடம் வினவத் தொடங்கியது. இந்திய அரசின் தொடர் அழுத்தத்தால் ஆங்கில அரசு 1923-ஆம் ஆண்டு தொழிலாளர் சட்டத்தை (Labour Ordinance) அறிமுகப்படுத்தியது. இந்தச் சட்டம் தொழிலாளர்களின் நலனைக் காப்பதற்கான பல முக்கிய முயற்சிகளைக் குறித்த விரிவான ஆணையை உள்ளடக்கி இருந்தது. (Netto, 1961)

பல சட்டங்களை இயற்றினாலும், ஆங்கில அரசு இந்நாட்டின் கல்விக் கேள்வியை வளர்த்து செல்வதற்கு அதிகமாக கிறிஸ்துவச் சமய இயக்கங்களை நம்பி அவர்களிடத்து இந்தப் பொறுப்பைப் பெருமளவில் ஒப்படைத்ததைத் தெளிவாகப் பார்க்க முடிகின்றது. (Philip Loh Fook Seng, 1975) இதற்கிடையில் தமிழர்களும் தங்களது பண்பாட்டையும் பாரம்பரியத்தையும் தொடர்ந்து மலாயாவில் பாதுகாப்பதற்கும், தமிழ்ப்பள்ளிகளைச் சிறந்ததொரு இடமாகக் கருதியதன் விளைவாகத் தமிழ்ப்பள்ளிகளை இந்நாட்டில் நிலைப்பெறச் செய்வதற்கும் தமிழ்க்கல்வியின் வளர்ச்சிக்கும் இந்நாட்டில் தொழிலாளர்களாக இருப்பவர்களும், சிறிது பணம் படைத்த தமிழர்களும் தொடர்ச்சியாக முயற்சி செய்திருக்கின்றனர். (Dass, 1972)

நாட்டின் சுதந்திரத்திற்கு முந்தைய சில ஆண்டுகளில் தமிழ்ச் சார்ந்த இயக்கங்கள், மலாயாவில் தமிழர்கள் மத்தியில் தமிழ்மொழிப் பற்றினை மேலோங்கச் செய்வதோடு மட்டுமின்றி, தமிழர்களின் வாழ்க்கையில் இருக்கும் பல்வேறு பழக்க வழக்கங்களில் புதிய போக்கினை ஏற்படுத்து முயற்சித்தது. இந்த இயக்கங்களின் நடவடிக்கையானது, பிற்காலத்தில் தமிழர்கள் மத்தியில் தமிழ்ப்பள்ளியில் மாணவர்களைச் சேர்க்க வேண்டும், தமிழ்ப்பள்ளிகளைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற சிந்தனை மேலோங்குவதற்கு உரமிட்டது. (Anbalakan. 2008)

நாட்டில் 1950-ஆம் ஆண்டுகளில் அரசின் நியமித்த குழுக்கள் மலாய் மொழி மற்றும் சீன மொழி கல்வி குறித்து அறிக்கைகளைச்

சமர்ப்பித்தனர். நாட்டில் மலாய்க் கல்வியின் நிலையை ஆராயவும் அதன் எதிர்கால வளர்ச்சியையும் ஆராய்ந்து அறிக்கை சமர்ப்பிக்க ஆகஸ்ட் 1950-இல் பார்ன்ஸ் குழு அமைக்கப்பட்டு, அதன் அறிக்கை பார்ன்ஸ் அறிக்கை (Barnes Report) என்று அழைக்கப்பட்டது. இந்த அறிக்கை நாட்டில் இயங்கி வந்த மொழிவாரியான பள்ளிகளுக்குப் பெரும் அச்சுறுத்தலாக திகழ்ந்தது. (Nagendran Ratnavadivel, 2007)

இந்த முன்னேற்றங்கள் யாவும் நடத்தப்படும் முன்னரே, ம.இ.கா, 1950 மார்ச் மாதம் ஆங்கில அரசிற்கு நாட்டின் கல்விநிலை குறித்த தீர்மானத்தை மலாயாக் கல்வி இயக்குநரிடம் வழங்கியது. அந்த தீர்மானத்தில்,

The Malayan Indian Congress is greatly concerned about the large proportion of children of school-going nge, who are not attending school either because they cannot afford to go to school or there are no schools to go to. The Congress is also concerned about the extent of adult illiteracy in Malaya..

The development of democracy in Malaya has been and is being greatly hindered by this drawonck. Furthermore there is an inherent danger to law and order in this backwardness. The danger is all the more great in view of the growing threats of world developments to politioinl and economic stability. The Congress, therefore, urges the Government to grant free primary education, make education compulsory for all children of 15 years and under cond work a scheme for the education of adulte.

(Arkib Negara, 1951)

என்று மலாயாவில் இந்தியர்கள் கல்வியில் எதிர்கொள்கின்ற சவால்களையும் சிக்கல்களையும் ஆங்கில அரசிற்குத் தெரிவிப்பதற்கான முயற்சியை முதன்முதலில் முன்னெடுத்தது. மேலும், நாட்டின் கல்வித்துறை நீடித்த வளர்ச்சி அடைவதற்கான சில முக்கியப் பரிந்துரைகளையும் வழங்கியது.

இதன் வழி, சுதந்திரத்திற்கு முந்தைய காலகட்டத்தில் மலாயாவின் தமிழ்க்கல்வி வளர்ச்சியில் ஆங்கில அரசு அதிகமான கவனம் செலுத்தாத நிலையும், பொதுமக்களின் முயற்சியினால் மலாயாவில் தமிழ்க்கல்வி பல முக்கிய வளர்ச்சியைப் பதிவு செய்ததைக் காண முடிகிறது. மக்களின் பிரதிநிதியாகத் திகழ்ந்த இயக்கங்களும் மக்கள் மத்தியில் மொழிப்பற்றினை மேலோங்கச் செய்வதற்கும் அரசாங்கத்திடம் மனுக்களைக் சமர்ப்பித்து தமிழ்ப்பள்ளிகளைத் தொடர்ந்து நிலைபெறச் செய்வதற்கும் முயற்சித்ததையும் தெளிவாகக் காண முடிகிறது.

நாடு சுதந்திரமடைவதற்குச் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, நாட்டின் மேம்பாட்டிற்காக கல்வித்திட்டங்களை வகுக்கும் காலங்களில், நாட்டில் தொடர்ந்து தமிழ்க்கல்வி நடைபெறுவதற்குப் பல இயக்கங்கள் தங்களது பங்களிப்பினை வழங்கி இருக்கின்றனர். மிக முக்கியமாக மக்களிடத்து மொழி உணர்வினைக் குன்றாமல் பாதுகாப்பதைத் தமிழ்ச்சார்ந்த இயக்கங்கள் தங்களது நடவடிக்கைகளின் வாயிலாக உறுதிப்படுத்தியதன் விளைவாக நாட்டில் தமிழ்ப்பள்ளிகள் தொடர்ந்து பாதுகாக்கப்பட்டு வந்திருக்கின்றன.

முடிவுரை

நாட்டின் கல்வி முறையானது, திண்ணைப்பள்ளியில் தொடங்குகின்றது. ஆங்கில அரசின் வருகையால் மலாயாவில் மேற்கத்திய கல்வி முறையானது அறிமுகம் காண்கின்றது. இந்தக் கல்விமுறையானது, ஒரு பள்ளிக்கூடத்தில் திட்டமிட்டுப் பாடங்களை நடத்துகின்ற முறையாகும். இதன் அடிப்படையில் மலாயாவில் தங்கியிருந்த மலாய்க்காரர்களுக்கும் ஆங்கிலேயர்களால் அழைத்து வரப்பட்டு, இந்தியர்களும் சீனர்களுக்கும் அவரவர் தாய்மொழியில் கல்வி கற்கின்ற வாய்ப்பு அமைத்து தரப்பட்டது. இதனைப் பிற்றியே சுதந்திரத்திற்குப் பிந்தைய காலத்திலும், நாட்டில் தமிழ் மற்றும் சீனப் பள்ளிகள் செயல்படுகின்றன.

1870-ஆம் ஆண்டில் கல்வி துறையை ஆங்கில அரசு தொடங்கிய காலம் முதல் நாட்டில் தமிழ்ப்பள்ளிகள் செயல்பட ஆங்கில அரசு

அனுமதி வழங்கியது. இருந்த போதிலும், குறைவான மாணவர் எண்ணிக்கையின் காரணத்தினால், 1876-ஆம் ஆண்டில் தமிழ்ப்பள்ளிக்கான தனது ஆதரவை நிறுத்திக் கொள்வதாக ஆங்கில அரசு முடிவு செய்தது. மீண்டும் நாட்டில் தொழிலாளர் எண்ணிக்கையை நிலையாக வைத்துக்கொள்ள 1900-ஆம் ஆண்டு தொடங்கி, தமிழ்ப்பள்ளிகள் செயல்பட ஆங்கில அரசு அனுமதி வழங்கியது. 1899-ஆம் ஆண்டு மற்றும் 1908-ஆம் கல்வி சட்டத்தின்கீழ் மொழிவாரியான பள்ளிகளுக்கு அரசு மானியம் வழங்க சம்மதித்தது. மேலும், 1912 மற்றும் 1923-இல் இந்திய அரசின் அழுத்தத்தால் உருவாக்கிய தொழிலாளர் சட்டமானது ஒவ்வொரு தோட்டத்திலும் பள்ளிசெல்லும் வயதுடைய 10 மாணவர்களுக்கும் அதிகமாக இருப்பின், ஒரு பள்ளியைத் தோட்டங்களில் நிர்மாணிக்க வேண்டும் என்ற கட்டளையைப் பிறப்பித்தது. இது மலாயாவின் தோட்டங்கள் தோறும் தமிழ்ப்பள்ளி உருவாக காரணமாய் அமைந்தது.

இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிந்தைய காலத்தில் மலாயாவில் இருக்கின்ற அனைத்து இன மக்களுக்கும் அவரவர் அடிப்படைத் தேவைகளை பூர்த்திசெய்ய ஆங்கில அரசு சிறிது முனைப்பு காட்டியதன் விளைவாகவும் மக்களிடத்தில் வேரூன்றிய விழிப்புணர்வும் மொழிப்பற்றும் நாட்டில் தமிழ்ப்பள்ளிகளின் வளர்ச்சிக்கு முக்கியத் தூண்டுதலாக அமைந்தன. இதற்கிடையில், பல்வேறு மொழிச் சார்ந்த இயக்கங்களும் அரசியல் நகர்வாக நகர்ந்த அரசியல் இயக்கங்களும் தொடர்ச்சியாக ஆங்கில அரசிடம் தமிழ்ப்பள்ளியைக் காக்க வேண்டும் என்ற ஒரே சிந்தனையை மனுக்களின் மூலமாகவும் தங்களின் நடவடிக்கைகளின் மூலமாகவும் தெரிவித்துக் கொண்டு வந்தனர். இதன் விளைவாக ஆங்கில அரசு சில நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டு தமிழ்ப்பள்ளிகளை நாட்டில் நிலைப்பெறத் துணைசெய்தனர். சுந்திரத்திரத்திற்குப் பின், இந்தியர்கள் இந்நாட்டின் குடிமக்களாகிய காரணத்தினால் அவர்களின் உரிமைகளுள் தமிழ்ப்பள்ளியும் ஒன்றாக நாட்டில் நிலைநிறுத்தப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கது.

References

1945. Unpublished Master's diss., Universiti Malaya.
- Abdullah Sani and Kumar, P. (1990). *Education in Malaysia*. Longman: London.
- Ampalavanar Rajeswary. (1969). *Social and Political Developments in the Indian Community of Malaya 1920-1941*. Masters diss., Universiti Malaya.
- Anbalakan. K (2008). *Identiti India di Malaysia*. Penerbit Universiti Sains Malaysia: Pulau Pinang.
- Arkib Negara. (1951). *Malayan Indian Congress – education*. (1957/0651521).
- Arthur Mayhew. (1938). *Education in the Colonial Empire*. Longman: London.
- Cabaran Abad ke-21*, (1st ed.). Penerbit Universiti Kebangsaan Malaysia.
- Cambridge University Press. (n.d.). Upcycling. In *Cambridge Dictionary*. Retrieved November 27, 2024 from <https://dictionary.cambridge.org/dictionary/learner-english/education>
- Chai Hon Chang. (1967). *The Development of British Malaya 1896 – 1909*. Oxford University Press: Kuala Lumpur.
- Dass, D.S. (1972). *Tamil education in West Malaysia and Singapore: 1860–1970*. Unpublished PhD Thesis, Universiti Malaya.
- Francis Wong Hoy Kee, & Ea Tiang Hong. (1971). *Education in Malaysia*. Heinemann Educational Books: Hong Kong
- Goldstein, L. J. (1975). 'A Note on Historical Interpretation', *Philosophy of Science*, 42(3), 312- 319. <http://www.jstor.org/stable/187206>
- Janakiraman Manikan. (2013). *Malaysia Inthiyargalin Ikkattana Nilai*. Nationwide Human Development and Research Centre.
- Nagendran Ratnavadivel. (2007). *The SOCIAL ORIGINS of the education system in Peninsular Malaysia*. Penerbit Universiti Pendidikan Sultan Idris.
- Netto, G. (1961). *Indians in Malaya Historical Facts and Figures*. National Library Board Singapore.
- Philip Loh Fook Seng (1975). *Seeds of Separatism Education Policy in Malaya 1874-1940*. Oxford University Press: Kuala Lumpur.
- Segawa, N. (2019). 'Education Structure in Malaysia'. *Ethnic Relations at School in Malaysia*. https://doi.org/10.1007/978-981-13-9857-5_2.
- Sivalingam, A. (2020). *History of Malaysian Education System: Year 1824 to 2020*. SSRN *Electronic Journal*. <https://doi.org/10.2139/ssrn.3735372>.
- Tan, Y. S. D., & Darit, S. M. (2015). *The Emergence and Widening of Ethnic Divide in the Malaysian Educational System*. Strategic Information and Research Development Centre, Kuala Lumpur.
- Thilagavathy Kalimuthu, (2006). *Pelaksanaan Sistem Pendidikan Jepun di Tanah Melayu 1941–*
- Ven. D. D Chelliah. (1947). *A History of the Education Policy of The Straits Settlements*. The Government Press.
- Zamri Mahamod & Anita Abdul Rahman. (2020). *Sistem pendidikan di Malaysia Sejarah dan*